

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Candidatus Abbreuiatus Jurisprudentiae Sacrae, Hoc Est,
Juris Canonici, Secundum Gregorii Papae IX. Libros V.
Decretalium Explanati Summa, Seu Compendium**

Pichler, Vitus

Augustae Vindel., 1733

Titulus XIII. De Rebus Ecclesiae alienandis. vel non.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63440](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63440)

est à Pontifice; quod est signum, absque illa fieri non potuisse.

TITULUS XIII.

De Rebus Ecclesiæ alienandis, vel non.

SUMMARIUM.

1. *Quid intelligatur per Ecclesiam: Alienationem, & Res.*
2. *Res Ecclesiarum immobiles, & mobiles pretiosæ, alienari sine justa causa & solennitatibus nequeunt.*
3. *Quenam sint illæ solennitates.*
4. *An etiam necessaria, si fiat alienatio in aliam Ecclesiam.*
5. *Et an in repudiatione hæreditatis, donationis &c.*
6. *An alienatio sine justa causa & solennitatibus sit invalida, etiam pro foro interno.*
7. *Quid remedii competat Ecclesiæ in casu alienationis invalidæ.*
8. *Quæ sint pœnæ malè alienantium, & res alienatas accipientium.*
9. *Quanam res Ecclesiarum alienari possint licite, vel saltem validè sine solennitatibus.*

I **N**E Beneficia propter defectum reddituum vel deficient vel imminuantur, ac Ministris Ecclesiæ necessaria ad sustentationem, providè cavetur, ne res Ecclesiæ, seu ad Ecclesiam pertinentes, facile & libere à

Præ-

Prælati & Administratoribus alienentur. Per Ecclesiam hic intelligitur omnis locus pius auctoritate Episcopi constitutus, videlicet non modò templa, oratoria, altaria, sed etiam collegia Clericorum, Monasteria, & domus Religiosorum, hospitalia pauperum, & piæ laicorum congregationes. l. 14. junct. Auth. hoc jus porrectum C. de SS. Eccl. Per alienationem verò non solum illi actus vel contractus, per quos dominium vel plenum, vel utile tantum, mediante traditione transfertur in alium mediatè, vel immediatè sed etiam per quos privatur aliquo jure, aut onere gravatur Ecclesia, ut est donatio, venditio, permutatio, datio in solutum, transactio secum ferens traditionem, & omnis alia conventio, quam indicat teste Abb. vox conditionem in c. 5. h. t. posita, concessio in feudum, emphyteusim, hypotheca specialis, constitutio usufructus, vel servitutis realis, locatio in tempus longum, & ultra tres annos; sed rectè de ultima notat Covarruv. si res non ferat fructus nisi tertio primùm anno, omnes tres annos computari pro uno. Sumuntur hæc ex c. 5. h. t. Extrav. Ambitiosa eod. int. Comm. & l. fin. C. de reb. alien. non alienand. Ratio, cur nomen Ecclesiæ & vox alienationis in hac materia ita latè & amplè sumantur, est, quia prohibitio alienationis rerum Ecclesiasticarum Ecclesiis est valde favorabilis.

Porro Res Ecclesiarum vel sunt immobiles, ligende Güter / uti fundi, agri, prædia, horti, vineæ, domus, templa, item jura incorporalia immobilibus vel adhærentia, uti jus piscandi, venandi, servitutes, vel æquivalentia, uti censuan-

nui, usufructus, nomina debitorum, & actiones; non tamen pecuniæ, licet ad rem immobilem comparandam sint destinatae. Vel sunt *mobiles, fahrende Güter* / quæ vel se ipsas movere possunt, ut animalia, vel ab aliis moveri, quin destruantur. Ex his aliquæ dicuntur *pretiosæ*, quæ nimirum vel excellentiam, artem, pretium suum reputantur in thesauro Ecclesiæ, uti Reliquiæ sacræ *insignes*, gemmæ, monilia, vasa & ornamenta magni valoris, aurum & argentum magnæ quantitatis, vel quæ magnam Ecclesiæ præstant utilitatem per annuos & diurnos redditus, uti grex ovium &c. Huc revocantur pecunias, quæ vel à donante, vel à Præfato destinatae sunt ex voto aut juramento ad comparandam rem immobilem, vel instar thesauri, non fructuum, habentur, ut notat Tambur. *de Jure Abb. & Palao*. Aliæ ex mobilibus sunt *servando servabiles*, uti bibliotheca, libri, vasa aurea &c. aliæ non item, quæ nimirum ultra 3. annos asservatae deteriorantur, uti oleum, frumentum, vestes, pecudes in specie &c.

2. Dico I. Res immobiles magni momenti Ecclesiarum, & mobiles pretiosæ, servando servabiles, alienari non possunt sine justa causa, & solemnitatibus à Jure præscriptis, nimirum alienatione voluntaria. Communis & certa ex *can. 15. 16. 20. 50. seqq. caus. 12. q. 2. c. 1. 3. 7. 8. de his, quæ sunt à Præl. c. 1. & 2. h. t. in 6. Clem. 1. eod. Extrav. c. 1. 14. citt. Nov. 120. c. 10.* Dixi I. magni momenti; nam, quæ sunt exigui valoris, aut parum utiles, aut etiam noxiæ, uti sunt subinde domus, ex quibus plus in steuram & reparationem expendi debet, quàm utilitatis capitur, sine solemnitatibus alienare

hære licet. *can. 20. 52. 53. caus. 12. q. 2.* Dico 2. *pre-
tiosa*, quænam autem in particulari pro talibus ha-
bendæ, uti & quæ pro exigui valoris, Judicis ar-
bitrio relinquitur pensantis statum Ecclesiæ vel
Prælati, aliâque circumstantias. Dixi 3. *alie-
nari*. Excipitur tamen concessio in emphytev-
sim rei sterilis, ut ad culturam redigatur, item em-
phytevticatio vel infeudatio rei ab antiquo in em-
phytevtim vel feudum dari solitæ. *c. 7. h. t. Ex-
trav. cit.* Dixi 4. *sine justa causa*, cujusmodi sem-
per requiritur, licet fortè aliquando solennitates
non requirantur, ut si fiat alienatio cum consensu
Pontificis &c. Causæ autem sunt tres. 1. *Ne-
cessitas* urgens, cui alio modo obviari nequit, v. g.
si necesse sit solvi debita, reparari ruinofum ædi-
fium Ecclesiæ &c. 2. *Evidens utilitas*, & qui-
dem major, quæ speratur ex alienatione, ut si res
vicinior Ecclesiæ, vel majorum reddituum, ema-
tur pro alia dividendita. *d. can. 52. c. 7. 8. de his, quæ
sunt à Pralato.* 3. *Pietas*, ut si ex alienatione re-
dimi possint captivi, vel Reipublicæ, aut aliis, in
gravi necessitate constitutis succurri. Siquis im-
pugnet, & neget adfuisse justam causam alienan-
di ea probari debet ab alienante. *per c. 1. h. t. in 6.*
Dixi 5. *sine solennitatibus*, de quibus statim.
Dixi 6. *alienatione voluntaria*; necessaria enim,
quam nempe vel Jus præcipit, aut sententia Judi-
cis, vel expressa donantis aut fundatoris voluntas,
vel quam exigit incapacitas possidendi bona im-
mobilia, qualis est apud Franciscanos de obser-
vantia, & Domos Professas Societatis JESU, vel
ubi aliud remedium ab instanti malo Ecclesiam li-
berandi non suppetit, & consensus eorum, quem

Jura requirunt, tam citò haberi nequit, permittitur absque solennitatibus Juris; nam *quod non est licitum in lege, necessitas facit licitum. c. 4. de R. J.* ne aliàs, quod in favorem Ecclesiæ est introductum, in ejus dispendium redundet.

- 3 Quæres, quænam sint solennitates à Jure ad dictarum rerum alienationem requisitæ? R. I. Si Ecclesia præter Prælatum aut Rectorem habeat Capitulum, requiritur I. *Tractatus* cum Capitulo capitulariter congregato, in quo discutiendum, an adsit certò justa alienandi causa, & quænam res sit alienanda. 2. *Consensus* Capituli, saltem majoris partis, & quidem expressus. 3. *Subscriptio* Capituli. Colliguntur hæc ex *can. 52. c. 1. 3. 8. de his quæ fiunt à Præl. c. 1. h. t. in 6. & Extrav. cit.* Sicut autem consensus Capituli, ita & à fortiori consensus Prælati est necessarius, ut communiter docent. 4. *Authoritas* seu consensus *Superioris* expressus, & quidem immediati, qui apud non exemptos ordinariè est Episcopus, apud Religiosos exemptos Provincialis vel Generalis. 5. Spectato Jure Scripto *authoritas Summi Pontificis*, excepta locatione ad triennium, emphyteuticatione & infeudatione rei ab antiquo in feudum & emphyteuticam dari solitæ. Statuntur hæc in *can. 41. caus. 12. q. 2. c. 2. h. t. in 6. & Extrav. cit.* Volunt tamen multi DD. necessitatem consensû Sedis Apostolicæ vi consuetudinis non esse necessarium in Germania, saltem in Ecclesiis non Exemptis, & in Exemptis, quando agitur de alienatione prædiorum minoris momenti. Engel *h. t. n. 15. 24. König n. 25.* De Regularibus existat speciale decretum S. Congreg. ab Urbano VIII. approbatum.

Derebus Ecclesiæ alienandis, &c. 693

tum anno 1624. urgens observationem *Extrav. Ambitiosa h. t. int. comm. cit.* ut nempe exigatur consensus S. Congreg, qui censetur esse Pontificis. Econtra quibusdam in locis vel vi consuetudinis, vel vi privilegii Apostolici, vel vi juris in fundatione reservati necessarius quoque est *consensus Principis secularis territorialis*, ut in Bohemia, Austria &c. D. Greneck. *h. t. n. 10.* Idem obtinet in Bavaria apud Ecclesias & Monasteria propter specialia Concordata. König *lo. cit.* Nunc §. 2. Si verò Ecclesia Capitulum vel Conventum non habeat, sufficit consensus Rectoris vel Administratoris, ac simul Superioris, prævio examine super justitia causæ. *Clem. 1. h. t. Reiffenstuel eod. a n. 23.*

Notandum vero est, quòd alienatio sanetur, si dictæ solennitates, v. g. consensus & subscriptio Capituli, vel autoritas Superioris, ex post superveniant, quia rati habitio subsequens retrahitur ad tempus factæ in Ecclesiæ utilitatem alienationis. *c. 10. de R. I. in 6. Communis. Objic. Quod ab initio vitiosum est, non potest tractu temporis convalescere. l. 29. ff. eod. & : non firmatur tractu temporis, quod de Jure ab initio non subsistit. c. 18. eod. in 6.* sed alienatio rerum Ecclesiasticarum facta sine solennitatibus vitiosa est, & non subsistit: ergo. §. non est necesse, ut tractu temporis convalescat, quia talis alienatio, cui supervenit solennitas priùs omissa, ex dispositione & fictione Juris habetur pro valida non solum *pro nunc*, sed etiam pro tunc, seu tempore, quo facta est; nam fingit Jus, jam tum intervenisse solennitatem requisitam, nempe in favorem Ecclesiæ.

Dubitabis, an dictæ solennitates sint etiam necessariae, quando res unius Ecclesiæ alienatur in aliam Ecclesiam vel locum Pium? R. cum Card. de Luca, Pyrrho Corrado, & aliis, stylum Curie Romanæ, & inferiorum tribunalium praxim allegantibus, & cum aliorum communi affirmative contra Barbof. P. Fr. Schmier, & Begnudellium &c. Desumitur tum ex *c. 1. h. t. in 6.* ubi alienatio decimarum ab una in aliam Ecclesiam facta sine tractatu & consensu Capituli decernitur esse nulla, tum ex *c. 2. eod. in 6. can. 41. Clem. 1. Extrav. Ambitiosa, cit.* ubi generaliter & sine distinctione, an in Laicos vel Ecclesias fiat alienatio, requiritur consensus Capituli & Superioris. Ac insuper ratio, ne res semel Ecclesiis acquisitæ contra intentionem Fundatorum ab Ecclesiis particularibus, ne ibi cultus Divinus & Ministrorum sustentatio detrimentum capiat, facile distrahatur, pugnat æquè in casu, quo fit alienatio in alias Ecclesias. Objic. In *c. 1. h. t.* plus non requiritur, quàm consensus ambarum Ecclesiarum, 2. In *c. 2. cit.* necessitas consensûs Summi Pontificis deserte restringitur ad alienationem in Laicos faciendam, 3. Idem ferè dicit *Extrav. cit.* quæ in principio solum agit contra illos, qui *immobilia & mobilia pretiosa, DEO dicata, profanis usibus applicare præsumunt*: sed usibus profanis non applicantur, si alienantur in Ecclesias; ergo. R. ad I. Jura non dicunt omnia in omnibus locis; hic igitur consensum Ecclesiarum, alibi consensum Capituli, & Superioris, alibi justam causam requirunt. Certè dictum *c. 1.* nec facit mentionem causæ; quis autem indè inferat, eam

De rebus Ecclesiæ alienandis, &c. 695

non esse necessariam? Ad 2. ibi solum occasione facti, non per modum dispositionis restrictivæ & taxativæ, fit mentio Laicorum. Ad 3. Ex illo textu non satis fideliter omittitur particula implicativa *præcipue* illorum, qui profanis usibus &c. qua denotatur, majorem quidem dari rationem in uno casu, sed alter non excluditur, sed potius tacite involvitur Barb. *de Dictionibus v. Præcipue*.

Hærebis adhuc, an prædictæ solennitates requirantur etiam in repudiatione juris Ecclesiæ delati, v. g. hæreditatis, vel legati, aut donationis factæ; an nimirum Prælati possit repudiare vel non acceptare sine solennitatibus talem hæreditatem, legatum, donationem? & cum Azor, Mol. Engel &c. contra Barb. & Sanch, probabilius necessarias esse solennitates etiam ad valorem, non tantum ad licentiam. Prob. 1. Repudiatio juris delati saltem in latiori sensu habetur pro alienatione. *l. 5. ff. 8. ff. de reb. eor. qui sub tutela.* ibi: *fundum autem legatum repudiare pupillus sine Prætoris autoritate non potest; esse enim & hanc alienationem, cum res sit pupilli, nemo dubitat; ergo repudiatio pro alienatione est habenda, ubi alienatio est prohibita in favorem; sed alienatio rerum Ecclesiasticarum sine solennitate est prohibita in Jure, & quidem in favorem Ecclesiarum, sicut alienatio rerum immobilium pupilli sine auctoritate Prætoris; ergo. Prob. 2. Hujusmodi hæreditas vel legatum est relictum, aut res donata, non Prælato, sed Ecclesiæ: sed nemo repudiare potest, nisi cui aliquid relictum vel donatum est. *l. 23. ff. de acquir. vel omitt. hered.* ubi dicitur,*

Xx 4 tur.

tur, quod, qui repudiat, *de suo jure* certus esse debeat. Prob. 3. Per delatam hæreditatem, legatum, vel donationem factam Ecclesiæ acquiruntur est jus proximum acceptandi; ergo Prælati non potest non acceptare; aliàs enim transgrediretur limites potestatis suæ, & privaret Ecclesiam jure jam quæsito; quod Prælati non est concessum, quia tantum est Administrator in favorem & utilitatem Ecclesiæ, non in detrimentum, & sub jure administrandi non comprehenditur jus repudiandi. Prob. 4. Qui actionem habet ad rem immobilem, rem ipsam habere censetur. *l. 143. ff. de V. S.* ergo multò magis, qui sola voluntatis declaratione, citra molestiam actionis, dominium rei acquirere potest: ergo Prælati nequit hæc declarationem omittere citra læsionem Ecclesiæ.

Objic. 1. Qui non acquirit, non censetur alienare, ut qui hæreditatem omittit. *l. 28. ff. de V. S.* Et hinc licet conjunx donare non possit conjugi, in favorem tamen conjugis repudiare permittitur legatum. *l. 5. §. 14. ff. de donat. int. vir & ux.*
2. Per delationem hæreditatis, legatum, vel donationem factam, non acquiritur Ecclesiæ jus absolutum & perfectum, sed solum conditionatum, si adeat vel acceptet: ergo per non-acceptationem vel non-acceptationem Ecclesia non privatur jure absoluto, nec ante acceptationem oritur Ecclesiæ actio. *R. ad 1. dist.* non censetur alienare in sensu rigido. *trans.* in sensu latiori, in quo hic *alienare* sumi debet. *negatur.* Deinde talis Prælati non præcisè non acquirit, sed repudiat, & dimittit jus adeundi vel acceptandi jam

De rebus Ecclesiæ alienandis, &c. 697

absolutè quæsitum. Ad 2. *N. Ant.* dein nec jus conditionatum repudiari potest ab eo, cui delatum non est; neque impediri actio per non acceptationem, vel per repudiationem. Dein, quod Ecclesiæ relinquitur vel donatur, hoc ipso jam censetur acceptatum à DEO, ut habet receptior apud Engel *tit. de Pactis n. 4. & tit. de donat. n. 2.* vel ab Ecclesia. *arg. l. 1. pr. l. 3. l. 9. ff. de pollicit.*

Dico 2. Alienatio rerum Ecclesiæ immobilium, & mobilium pretiosarum, siue justa causa, vel solennitatibus (nam & hæc & illa copulativè requiruntur) non solum illicita, sed etiam invalida est. 2. probabiliùs tamen valida est pro foro interno, si tantùm solennitates desint, ut ad eò talem rem sibi alienatam recipiens bona conscientiam retineat, donec nullitas alienationis per sententiam declarata, & res Ecclesiæ adjudicata fuerit. Pars 1. manifestè patet ex *c. 6. h. t. c. 1. & 2. in 6. Clem. 1. & Extrav. Ambitiosa int. comm. eod.* Notandum tamen, quòd hæc nullitas non detur respectu Ecclesiæ, si alienatio revera fuisset ei utilis, proin posset Ecclesia, invito eo, in quem facta est, convalidare alienationem suppleri curando solennitates omissas, ut DD. communiter tradunt cum decisionibus Rotæ & Fagnano *in c. nulli h. t. n. 46.* ex paritate cum contractibus cum Pupillo vel Minore initis, qui sustinentur ex illorum parte, si ipsis sunt utiles. *pr. Inst. de auct. tutor.* Pars 2. probatur negativè, quia non sufficienter probatur nullitas pro foro interno, & recessus à Jure Naturali, quo solo spectato alienatio

rio ex justa causa & mutuo consensu facta subsistit, imò & licita esse posset.

Objic. 1. Ecclesia per alienationem læsa restituitur in integrum. *c. 1. & 3. de in integr. restit.* sed hæc restitutio supponit valorem actûs. 2. Finis, propter quem requiruntur solennitates, est, ne damnificenter Ecclesiæ per alienationes; ergo, quia non damnificantur Ecclesiæ, quando constat de justitia causæ, v. g. de utilitate, & tantum desunt solennitates, valet alienatio etiam pro foro externo. 3. Jura absolutè irritant alienationes sine solennitatibus factas, ita ut *nec jus aliquod tribuant, nec præscribendi etiam causam parent.* *c. 1. Clem. 1. h. t. c. 2. eod. in 6.* atque *nullius omnino esse roboris vel momenti* pronuntiantur *Extrav. eit.* ergo etiam pro foro interno sunt invalidæ. 4. In *d. Extrav.* excommunicatur tam alienans, quàm recipiens rem alienatam; ergo & recipiens peccat in conscientia; ergo in conscientia non potest retinere, sed debet restituere ante omnem sententiam. 5. Solennitas pertinet ad formam substantialem alienationis: sed actus sine sua forma omni modo est nullus, adeoque & pro foro interno. *R. ad 1. dist. ma.* restituitur in integrum, quando solum est læsa in pretio. *C. Ma. N. Ma.* Sumitur hæc distinctio ex *c. 3. de Empt. & Vendit.* Ad 2. *N. Ant.* finis enim non est damnificatio actualis in casu particulari evitanda, sed securitas Ecclesiarum contra universale periculum damnificationum, quod generaliter & antecedenter ad omnes casus particulares dari præsumitur à Jure, licet in casu particulari forte per
accie

accidens non detur, vel Ecclesia non damnificetur. Ad 3. *dist. ant.* nullum jus tribuunt recipienti, & nullius omnino sunt roboris, in- & pro foro externo. *C. Ant.* in- & pro foro etiam interno. *N. Ant. & Cons.* Ad 4. *transm. Euthim.* quando nempe recipiens scivit prohibitionem alienationis sub censura excommunicationis. *N. illatum:* aliud enim est contrahere, & recipere rem, & aliud retinere: illud prohibuit Jus. istud non, saltem clare satis, & ante sententiam. Ad 5. est eadem responsio; quia sollemnitas pertinet quidem ad formam substantialem alienationis pro foro externo, non pro interno.

Quæres, quid remedii competat Ecclesiæ, si alienatio pro foro externo est invalida? *R.* Competunt ipsi duæ actiones, una *personalis* adversus Prælatum & Administratorem, ut damnum, si habeat propria bona, ex suo resarciat. *can. 18. caus. 12. q. 2. & c. 3. de pignor.* altera *realis* adversus possessorem rei malè alienatæ ad eam recuperandam. *can. 39. q. cit. c. 4. & 6. h. t.* Si verò per unam ex his satisfactionem obtinisset Ecclesia, altera non ampliùs haberet locum, per *l. 57. ff. de R. J.* Si verò Ecclesia constituat rem ipsam repetere, consultiùs facit, si intentet remedium possessorium possessionis recuperandæ, quàm vindicationem; quia domini probatio difficilior semper est, quàm possessionis habitæ. Revocare autem rem malè alienatam unà cum fructibus ab altero ex ea perceptis, & (si malæ fidei fuerit) etiam percipiendis, & consumptis non solum, potest ac debet successor alienantis, & Capitulum, sed etiam ipse alienans. *c. 6. cit. imò & quilibet*
Cle.

Clericus talis Ecclesie in defectu priorum. *c. 6. cit.*
 Imò & Patronus id potest. per *can. 31. 32. caus.*
16. q. 7. Quin & Princeps territorialis, ut no-
 tant.

Dico 3. Pœnæ, à moderno Jure *Extrav. cit.*
 in malè alienantes & recipientes statutz, sunt hæc.
 1. Si alienans est Episcopus vel Abbas, incurrit in-
 terdictum ab ingressu Ecclesie ipso Jure. 2. Si
 est inferior, excommunicationem ipso facto, &
 simul ipso Jure privatur beneficio, dignitate, of-
 ficio, cujus bona alienavit. 3. Recipiens mala
 fide pariter est excommunicatus, & simul perdit
 pretium applicandum Ecclesie (post sententiam
 tamen) *l. 14. §. 1. C. de SS. Eccl. c. 5. b. t.* Si bo-
 na fide egit, poterit repetere pretium ab Ecclesia,
 si illud exstet, vel versum fit in utilitatem Ecclesie.
 A dictis pœnis excusat ignorantia probabilis, &
 si alienatio effectum non sit sortita. Imò satis
 multi existimant, has pœnas à *d. Extrav.* statutas
 per desuetudinem abrogatas esse.

Ex hucusque dictis confectarium est, sine so-
 lennitatibus validè alienari (imò & licitè ex justa
 causa; hæc enim in omni alienatione requiritur
 Jure Naturali, cùm Administratoribus rerum Ec-
 clesiasticarum non sit concessum eas prodigere,
 & temere erogare) 1. res mobiles non pretio-
 sas (quas inter etiam reputatur pecunia) maxime
 servando non servabiles. 2. res immobiles mo-
 dici valoris, vel inutiles, aut noxias. 3. loca
 ad triennium, vel de consuetudine ad novennium
 4. renovari infeudationem & emphyteuticatio-
 nem. 5. alias res immobiles distrahi, si exigat
 inevitabilis necessitas Juris vel Facti. 6. vasa,
 etiam

etiam argentea, uti calices, pocula ordinaria, item ornamenta, ob vetustatem vel incommoda vel deturpata, aut fracta &c. permutari cum novis & melioribus, vel conflari, ut recentia & commodiora inde efficiantur, saltem vi consuetudinis; non verò illa, quæ vel ratione artis, vel materia, vel alterius qualitatis reputantur esse pretiosa, & instar thesauri à prædecessoribus habita vel aservata sunt.

TITULUS XIV.

De Precariis.

SUMMARIUM.

1. *Quid sint Precaria, & quid Precarium.*
2. *Quomodo differat inter se.*
3. *An ad Precarias requirantur solemnitates.*

Nunc sequuntur varii Contractus, per quos alienationes fieri contingit, & quorum generalia principia jam tradidimus ad tit. de Pactis in lib. I. Primus, qui occurrit, est *Precaria*, seu *Precaria*, ac definitur esse contractus à Jure Canonico inventus, quo alicui ad preces conceditur res Ecclesiastica in usumfructum ad dies vitæ vel ad certum tempus, ea lege, ut singulis annis petatur renovatio hujus concessionis. Communis ex can. 3. 5. caus. 10. q. 2. c. 1. b. t. Econtra *Precarium* dicitur esse contractus (juxta alios pactum gratuitum & legitimum) à Jure Civili inventus, quo alicui ad preces gratis

con-